

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **S. D. R. R.**
státní příslušnost Irácká republika

zastoupeného advokátem Mgr. Ondřejem Zaorálkem
sídlem kpt. Vajdy 3046/2, 700 30 Ostrava - Zábřeh

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2020, č. j. OAM-993/ZA-ZA11-K09-2019, ve věci mezinárodní ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-993/ZA-ZA11-K09-2019 ze dne 15. 5. 2020 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 570 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Ondřeje Zaorálka, sídlem Kpt. Vajdy 3046/2, 700 30 Ostrava – Zábřeh.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 12. 6. 2020 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále také jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany na podkladě žádosti žalobce ve smyslu § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za věcně nesprávné, nezákonné a nedostatečně odůvodněné, tedy nepřezkoumatelné, přičemž správní řízení bylo zatíženo vadami spočívajícími v nedostatečích provedeního dokazování, resp. v nesprávném hodnocení opatřených podkladů.
3. V případě žalobce jsou dány skutečné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, a to zejména v podobě vážného ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí, když jeho páčání i na civilistech vyplývá ze správního spisu. Podle žalobce stále nepříznivá bezpečnostní situace v Iráku plně odůvodňuje rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany. Je zřejmé, že nelze vycházet z dřívějších závěrů žalovaného, že organizace Islámský stát byla poražena.
4. Žalobce tvrdí, že v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany totiž uvádí odlišné argumenty než v žádosti předchozí. Žalobce má obavu z nebezpečí vážné újmy, která vychází mj. ze zjištění ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí ČR, Amnesty International, OAMP MV ČR, Human Rights Watch, Freedom House a Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, přičemž žalobce tvrdí, že o těchto zjištěních neměl v době původního řízení o předešlé žádosti tušení. Žalobce dále v žalobě obsáhle rekapituloval obsah těchto zpráv. Nadto žalobce uvedl, že požaduje za nezbytné zjištění o bezpečnosti v zemi původu aktualizovat.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že žalobce ve své opakované žádosti doslova uvedl, že všechny důvody

své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl již v žádosti v roce 2015 a tyto důvody se nezměnily a platí stále. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti. Žalovaný přitom posoudil situace ve vlasti žalobce a dospěl k závěru, že v Iráku nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost svědčící o hrozbě pronásledování či vážné újmy žalobce. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

Zjištění z obsahu správních spisů

6. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce dne 17. 12. 2015 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že jeho život v Iráku je ohrožen, pracoval tam ve vojenském táboře K., znal dva vysoké představitele bývalého režimu Saddáma Husajna; jejich jména předal následně iráckým i kurdeckým orgánům, tito lidé byli následně zatčeni a uvězněni, měli však napojení na Dajš (islámský stát). Dajš po nějaké době obsadil uvedený vojenský tábor K., irácké vojsko odešlo, všichni vězni utekli a připojili se k Dajš. Následně žalobce začal dostávat telefonické výhrůžky, že jej zabijí. Žalobce následně odešel do Turecka, vízum do ČR zařizoval jeho strýc. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 4. 2016 nebyl žalobci azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu udělen, ale byla mu udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců.
7. Dne 12. 2. 2018 požádal žalobce o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu zhoršení situace v Iráku, kde každý den dochází k bombardování a bezpečnostní situace není stabilizována. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 8. 2018 nebyla žalobci doplňková ochrana prodloužena, když žalovaný vycházel při posuzování žádosti žalobce mj. i následujících podkladů: Informace OAMP:

Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace z 6. 3. 2018 a 1. 6. 2018, Výroční zpráva Amnesty International 2018 z e dne 22. 2. 2018, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018, Zpráva ministerstva zahraničních věcí Velké Británie ze dne 20. 7. 2017, Zpráva Freedom House – Svoboda ve světě 2018 z ledna 2018, Informace Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z 14. 11. 2016, Informace ČTK z 9. 12. 2017 a 11. 3. 2018 a Zpráva MZV ČR ze dne 23. 6. 2015. S uvedenými podklady rozhodnutí byl žalobce prokazatelně seznámen dne 31. 7. 2018. Žaloba žalobce proti citovanému rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 1. 2019, č. j. 61 Az 37/2018-65. Kasační stížnost žalobce proti uvedenému rozsudku byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 46/2019-59.
8. Rozhodnutím Policie České republiky ze dne 2. 11. 2019 bylo žalobci uděleno správní vyhoštění se stanovením doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců. Dne 11. 11. 2019 podal žalobce opětovně žádost o mezinárodní ochranu; v rámci poskytnutí údajů ke své žádosti k důvodům, pro které žádá o mezinárodní ochranu, uvedl, že v roce 2015 řekl všechny důvody žádosti o mezinárodní ochranu, ty důvody platí stále, jsou stejné jako tehdy. Dajš ovládl oblast, kde žil, Dajš tam prováděl únosy a vydírání, cca před 6 měsíci unesli jeho bratrance, byl unesen těmi lidmi, kteří vyhrožovali i žalobci.
9. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Iráku. Konkrétně se jedná o Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace z 6. 3. 2018 a 1. 6. 2018

a dále Zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2018 z 27. 2. 2019, Informaci MZV ČR o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Regionu iráckého Kurdistanu z 12. 3. 2020 a Informaci MZV ČR o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti z 11. 3. 2020.

10. Dne 11. 5. 2020 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce uvedl, že se nechce seznámit s obsahem podkladů, když se jedná o zprávy, které se netýkají problémů, které uváděl. Doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrhoval, žádné další skutečnosti nebo nové informace nepřednesl.
11. Následně dne 15. 5. 2020 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Správní orgán zjistil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí, provedl tedy srovnání tvrzení v nynější a v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu a dospěl k závěru, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se vrátit do Iráku. Na základě shromážděných podkladů dospěl přitom žalovaný k závěru, že nedošlo k žádné změně v době od doby, kdy byla meritorně posuzována žádost žalobce, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný taktéž uzavřel, že žalobcova žádost je účelová; poukázal na skutečnosti, které vyplynuly z rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 2. 11. 2019, tedy, že nerespektoval výjezdní příkaz a od 19. 7. 2019 do 11. 11. 2019 pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu.

Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud předesílá, že ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 19. 8. 2021, č. j. 62 Az 28/2020-46, kterým žalobu zamítl. Tento rozsudek byl však ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2021, č. j. 1 Azs 292/2021-51, v němž kasační soud uzavřel, že krajský soud při svém rozhodování nereflekoval, že ve věcech mezinárodní ochrany je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu ke dni vydání svého rozsudku s ohledem na přímý účinek čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „procedurální směrnice“). S ohledem na to, že v Iráku dochází podle NSS ke zhoršování bezpečnostní situace (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 6 Azs 390/2020-25, resp. ze dne 20. 9. 2021, č. j. 1 Azs 203/2021-34) uložil kasační soud krajskému soudu doplnit dokazování zprávami o zemi původu žalobce, které budou splňovat požadavky vymezené judikaturou Nejvyššího správního soudu, zvláště pak takové, které budou aktuální k datu vydání rozsudku; v návaznosti na to má krajský soud posoudit, zda nedošlo v Iráku k takové zásadní změně situace v Iráku, která by mohla zakládat opodstatněnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu, tedy, zda měla být žádost žalobce vyhodnocena jako přípustná ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.
13. Krajský soud v návaznosti na citované závěry, jimiž je ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán, doplnil dokazování níže vymezenými důkazy a po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Zcela podstatná zjištění pro účely nynějšího soudního přezkumu soud učinil ze Zprávy o dodržování lidských práv v Iráku za rok 2020, vydanou Ministerstvem zahraničních věcí USA ze dne 30. 3. 2021. Obecně se ve zprávě uvádí, že mezi významné problémy v oblasti

lidských práv patřily tyto jevy: *nezákonná či svévolná zabití, včetně mimosoudních zabití; násilná zmizení osob; mučení a případy krutého, nelidského a ponižujícího zacházení či trestání; drsné a životu nebezpečné podmínky ve věznicích a vazebních zařízeních; svévolné zatýkání a věznění; svévolné nebo nezákonné porušování soukromí; závažné omezování svobody projevu, tisku a internetu, včetně násilí vůči novinářům, pohrůžek násilím namířených proti novinářům, neoprávněného zatčení a stíhání novinářů, cenzury, blokování internetových stránek a existence zákonných ustanovení klasifikujících pomluvu jako trestný čin; podstatné porušování práv na pokojné shromažďování; legislativní omezování svobody pohybu žen; nucené návraty vnitřně vysídlených osob do lokalit, v nichž byly ohroženy na životě a v nichž byla ohrožena jejich svoboda; pohrůžky násilím namířené proti vnitřně vysídleným osobám a populaci navrátilců, kteří jsou považováni za jedince, kteří patřili do skupiny ISIS; všeobecně rozšířená korupce úředníků; nedostatečné vyšetřování a nedostatečné pohnání ke spravedlnosti za násilí spáchané na ženách; trestné činy obnášející násilí cílené na příslušníky etnických menšinových skupin; násilí cílené na lesbické, homosexuální, bisexuální, transgenderové či intersexuální osoby; klasifikace konsensuálního sexuálního chování mezi dospělými osobami stejného pohlaví jako trestného činu; omezování práv pracujících, včetně omezování možnosti zakládat nezávislé odborové svazy; diskriminace migrantů, žen a osob s postižením v zaměstnání; a nejhorší formy dětské práce.*

15. Dále se z uvedené zprávy podává, že navzdory snížení počtu členů skupiny ISIS, páchala tato skupina nadále závažné porušování lidských práv a ukrutnosti, včetně případů zabití sebevražednými bombovými útoky a improvizovanými výbušnými zařízeními. Vláda pokračovala ve vyšetřování a stíhání na základě nařčení z porušení lidských práv a ze spáchání ukrutností připisovaných skupině ISIS a v některých případech veřejně oznámila odsouzení osob podezříváných z členství ve skupině ISIS podle protiteroristického zákona. Bezpečnostní situace v průběhu sledovaného roku zůstávala nestabilní v mnoha oblastech z důvodu občasných útoků prováděných skupinou ISIS a jejími přidruženými buňkami, sporadických bojů mezi Iráckými bezpečnostními silami (ISF) a baštami skupiny ISIS v odlehlých oblastech, přítomnosti miličních oddílů, jež nebyly plně pod kontrolou vlády a mezi něž patřily některé jednotky Lidových mobilizačních sil (PMF), a dále z důvodu násilí páchaného z náboženských, etnických a finančních pohnutek.
16. Z citované zprávy soud dále zjistil, že přestože ústava a zákony takové chování zakazují, nedefinují druhy chování, které představují mučení, a zákon poskytuje soudcům možnost rozhodovat se zcela volně podle svého uvážení, když posuzují, zda je doznání obžalovaného přípustné, často bez ohledu na způsob, jakým bylo doznání získáno. Četné zprávy uvádějí, že pracovníci státních orgánů používali mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení či trestání. Soudy běžně akceptovaly vynucená doznání jako důkaz, přičemž v některých případech týkajících se boje proti

terorismu a skupiny ISIS byla tato doznání jediným zvažovaným důkazem. Stejně jako v předchozích letech se objevily věrohodné zprávy, že příslušníci vládních sil, včetně příslušníků Federální policie, Národní bezpečnostní služby (NSS) a Lidových mobilizačních sil (PMF), porušovali lidská práva osob a mučili osoby – zejména sunnitské Araby – při zatýkání a během pobytu ve vyšetřovací vazbě a po odsouzení. Osoby v minulosti vězněné, osoby v minulosti držené ve vazbě a mezinárodní lidskoprávní organizace zdokumentovaly případy mučení a jiného krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestání v

zařízeních provozovaných Ministerstvem vnitra a v menším rozsahu také ve vazebních zařízeních provozovaných Ministerstvem obrany. Lidskoprávní organizace uváděly, že zadržované osoby mučili pracovníci Ministerstva vnitra i Ministerstva obrany. UNAMI/OHCHR uvedly, že někteří zadržení demonstranti byli při výslechu podrobeni různému špatnému zacházení, jež zahrnovalo kruté bití, elektrošoky, stříkání studené vody z hadice či koupání ve studené vodě, zavěšení ze stropu za paže a nohy, vyhrožování smrtí a vyhrožování jejich rodinám a také ponižující zacházení (například bylo na zadržené demonstranty močeno nebo byli fotografováni nazi). Ve stejné zprávě zpovídané ženy popsaly, že byly zbity a bylo jim vyhrožováno znásilněním a sexuálními napadením. Jedna místní nevládní organizace v červnu přinesla zprávu, že ve vazebních zařízeních v provinciích Ninewa, Salah al-Din, Kirkuk, Anbar, Dhi Qar a Bagdád byly zaznamenány desítky případů mučení. Vládní úředníci a příslušníci bezpečnostních složek, včetně příslušníků Iráckých bezpečnostních sil, Federální policie, Lidových mobilizačních sil a některých jednotek vnitrostátních bezpečnostních složek Asaiysh regionální vlády Kurdistanu, se těšili faktické beztrestnosti.

17. Stranou pozornosti soud nemůže zůstat také zjištění, že podle citované zprávy navzdory své územní porážce v roce 2017 zůstávala skupina ISIS hlavním pachatelem porušování lidských práv a ukrutností. Zbývající bojovníci operovali ze spících buněk a v podobě zásahových týmů, které prováděly útoky odstřelovačů, přepady ze zálohy, únosy a atentáty namířené proti bezpečnostním složkám a komunitním představitelům. Toto porušování lidských práv bylo obzvláště zjevné v provinciích Anbar, Bagdád, Diyala, Kirkuk, Ninewa a Salah al-Din. Saad Muhammed, provinční velitel vojenských operací v provincii Salah al-Din, dne 25. července místním sdělovacím prostředkům řekl, že jeden oddíl skupiny ISIS zaútočil na dům vesnického starosty jménem K. A. al-S. a zabil jej společně s pěti nejbližšími členy jeho rodiny.
18. Obdobně soud zjistil ze Zprávy OAMP MV ČR ze dne 17. 5. 2021 o bezpečnostní a politické situaci v zemi, že přestože ústava výslovně zakazuje mučení, zákony nedefinují jednání, které představuje mučení, a zákon dává soudcům plnou volnost při rozhodování o tom, zda je přiznání obžalovaného přípustné, často bez ohledu na způsob, jakým bylo získáno. Četné zprávy naznačovaly, že vládní úředníci používali mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení nebo trestání. Soudy běžně přijímaly vynucené přiznání jako důkaz, což bylo v některých případech souvisejících s bojem proti terorismu tzv. Islámského státu (IS) jediným zvažovaným důkazem. Ochrana vůči mučení není v zemi dostatečná. Uvedená zpráva také konstatuje, že Teroristická skupina IS, která byla v Iráku oficiálně poražena počátkem prosince 2017, se přeorganizovala a je stále aktivní. Po prudkém poklesu útoků IS v Iráku v roce 2018 začala aktivita IS od druhé poloviny roku 2019 znovu narůstat a bojovníci IS tak představují pokračující hrozbu. Během roku 2020 zůstávala bezpečnostní situace v mnoha oblastech nestabilní nejen kvůli občasným útokům IS a jeho přidružených buněk, ale i z důvodu sporadických bojů mezi iráckými bezpečnostními silami (ISF) a IS v odlehlých oblastech a přítomnosti milicí, které nejsou plně pod kontrolou vlády, včetně některých jednotek PMF. Docházelo také k sektářskému, etnickému a finančně motivovanému násilí. Irák se stále častěji stává dějištěm konfrontací mezi Spojenými státy a Íránem. Napětí vyvrcholilo v lednu 2020, kdy při americkém raketovém útoku nedaleko Bagdádu zemřel vlivný íránský generál K.S. Bezpečnostní situace v Regionu iráckého Kurdistanu byla ovlivněna konfliktem mezi Tureckem a stranou

PKK. Turecko spustilo proti kurdským skupinám novou vojenskou operaci na konci dubna 2021.

19. Pokud soud provedl další důkazy, z nichž ve svém rozhodnutí nevycházel, bylo to z důvodu, že z nich soud nezjistil takové skutečnosti, které by byly pro účely přezkumu napadeného rozhodnutí relevantní; resp. i kdyby k nim soud přihlédl, nemohlo by to vést k odlišnému rozhodnutí ve věci.
20. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
21. Krajský soud po zvážení všech nově zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žalobcova opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany měla být žalovaným posouzena jako přípustná, neboť se objevily (byly zjištěny) takové okolnosti (viz body [14] až [18] tohoto rozsudku) - jež bez zavinění žalobce nebyly předmětem zkoumání ze strany žalovaného - které zcela jednoznačně svědčí přinejmenším o tom, že by žalobci v případě návratu do země původu, zejména pak s přihlédnutím k jím tvrzenému azylovému příběhu, hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy mučení či nelidské zacházení či trestání.
22. Rozhodl-li za uvedené situace žalovaný o zastavení řízení o žalobcově žádosti ve smyslu § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je nutné napadené rozhodnutí považovat za nezákonné.

Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud tedy z uvedených důvodů napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem uvedeným v tomto rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. V dalším řízení tedy žalovaný posoudí žalobcovu žádost jako přípustnou a meritorně ji posoudí s přihlédnutím ke všemu, co vyšlo najevo v řízení před krajským soudem, resp. co vyjde najevo v průběhu dalšího řízení. Nezjistí-li přitom skutečnosti diametrálně odlišné, bude na místě, aby žalovaný postupoval přinejmenším podle § 14a odst. 1 a udělil žalobci doplňkovou ochranu z důvodů podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
24. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

náklady právního zastoupení advokátem

- odměna advokáta za zastupování
v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při

těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm.	
1) příprava a převzetí věci	d)	
2) seps žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.	
3) seps kasační stížnosti		
4) účast u jednání dne 19. 8. 2021 a dne 17. 1. 2022		15 500 Kč
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.	1 500 Kč

Celkem včetně DPH 21%

20 570
Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Nepřípustná je taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 17. ledna 2022

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce